

skimi izgubami odbite. Po noči se je umaknil sovražnik, pustivši na bojišču na stotine mrtvih in težko ranjenih, nazaj v svoje 600 do 1000 korakov oddaljene postojanke.

Istotako so bili odbiti vsi ruski napadi pri Jaslovicah južno od Bučaca ter pri Usjakovu ob Dnjestru.

Na besarabski bojni črti je bilo na Silvestrovo razmeroma mirno.

Dne 2. januarja.

Sovražnik je sedaj zopet pričel svojo ofenzivo tudi proti besarabski bojni črti armade generala Pflanzer-Baltina. Ko je že v noči na novo leto dvakrat in na novega leta dan predpoldne i totako dvakrat brezuspešno poskušal udreti v naše postojanke, je ob 1. uri popoldne zopet vnovič hudo napadal utrdbe pri Toporocu; napad je pa bil od hrabrih braniteljev v bojnem metežu odbit. Dve uri pozneje je prodiralo na cmenjenem prostoru šest ruskih polkov, ki so pabili večinoma zopet odbiti. Le na ozemlju enega bataljona se boj na Novega leta dan ni bil zaključen. I gube sovražnika ob besarabski bojni črti so izvanredno velike.

Našo bojno črto ob Strypi severno-izhodno od Bučaca je sovražnik na Novega leta zjutraj zopet napadel. Napad se je izjalovil ravnotako, kakor ruski sunek proti nasipimi severno-izhodno od Burkanova.

Število v zadnjem tednu ujetih Rusov v izhodni Galiciji znaša 3000 mož.

Dne 3. jan.

Tudi včeraj dne 2. januarja so se vršili ob besarabski bojni črti celi dan srčiti boji. Sovražnik je storil vse, da bi predril naše črte na ozemlju Toporovca. Vse poskuse predreti je izjalovil hrabri odpor naših junakov. Število ujetih Rusov znaša 3 častnike in 850 mož.

Ob izlivu reke Seret, ob spodnji Strypi, ob potoku Kormin ter ob reki Styr so bili odbiti po samezni ruski sunki.

## Zakaj Rusi napadajo?

Mnogi nepristranski vojni strokovnjaki, ki dobro poznajo težaven položaj ruske armade — veliko pomanjkanje častnikov in dobrega moštva — pravijo, da Rusi skoro gotovo nimajo namena začeti z novo veliko ofenzivo proti nam. K zadnjim napadom na našo fronto so jih najbrž prisilili Angleži in Francozi in tudi Italijani, da bi vsled ruskih napadov v Galiciji in Bukovini bilo naše armadno vodstvo prisiljeno, odtegniti nekaj svojih čet iz balkanskega in italijanskega bojišča, kjer našim sovražnikom precej slaba prede. Mi smo ob Strypi, Dnjestru in sploh na celi ruski bojni črti močno utrujeni in se nam torej ruskih navalov ni treba posebno bati.

## Kako je bilo ob Dnjestru.

Slovenski vojak Ivan Zupčan, doma iz Dobrovlja pri Mariji Nazaretu, piše svoji mami, sestri in bratu:

Dragi mi domači! Prosili ste me, naj vam opišem kakšen dogodek iz vojaškega življenja. Opisal vam bom nek dogodek, ki sem ga doživel ob Dnjestru blizu besarabske meje. Bilo je neki večer, precej že po solnčnem zahodu. Jaz in trije drugi korenjaki smo bili odbrani za patroljo. Mislil sem si: salamski ruski medved, če se srečava, se tova dala, da se bodo kar iskro kresale. Ta večer sem imel povsod smolo. Že ko smo prišli iz našega strelskega jarka do žične ograje in smo lezli tam skozi, sem se jaz tako opraskal po rokah, da sem nevoljen malo porantail, a na to sem kmalu pozabil, ko smo šli dalje. Koračil sem naprej, oni trije korenjaki pa za mano. Nekaj časa je šlo dobro. Toda kaj pa je to? Naenkrat mi je zmanjkalo tal pod nogami. Na moje veliko začudenje sem se valil po grozni strmini dol naravnost proti Dnjestru, ki teče spodaj. Nekaj časa je bila glava navzdol, nekaj časa pa noge. Seveda sem se kmalu naveličal te vožnje. Zagrabil sem se za grm, ki je bil k sreči na tistem kraju in sem se tako srečno ustavil. Ko bi ne bilo tistega grma, pa bi se bil peljal v Dnjestr kopat, kar bi pa ne bilo posebno prijetno, zakaj brila je mrzla burja, pa tudi prav varno bi ne bilo, kajti Dnjestr je veličanska reka, kakor pet Savinji. Tovariši so se mi smejali na vso moč, ko sem po bregu prikobacal nazaj na vrh. In hajdi, pa smo koračili dalje. Kar naenkrat smo nalezli na rusko patroljo. Mi smo je prej zapazili in smo začeli streljati, a tudi Moskali nam niso ostali dolžni. Pa smo se dali! Drug drugega smo spravljali na drugi svet. Ostali štirje Rusi pa so jo urnih krač pobrisali, mi korenjaki pa smo se živi vrnili v strelski jarek. Tudi jaz sem pozneje parkrat tako bežal pred Moskali, da so mi kar pete živžgale, pa sem jim le ušel, četudi smo bili zelo blizu skupaj.

Rusi so sami velikokrat rekli, da Avstrijca ni mogoče ujeti, če ga že za tornistro drži, pa jo Rusu v roki pusti, sam pa uide. Jaz jim tudi tornistro nisem pustil, bi je bilo škoda.

Ne dolgo po tem dogodku smo se poslovili od Dnjestra, pa smo šli nad Labe. Italijani streljajo kakor blazni, ali njih infanterija je pa plašljiva, kakor zajci. Tri dni pozneje, ko smo se pripeljali na laško bojišče, sem bil ranjen od italijanskega šrapnela v nogo. Bil je to grozen dan, kakor v peklju. Najprej je priletela granata in me je tako zasula, da sem se komaj iz prsti izkopal in potem je priletel šrapnel in se razpočil ravno nad mojo glavo in me ranil v desno nogo. Sama Mati božja me je varovala smrti. In tega dneva ne pozabim nikoli, če še tudi živim sto let.

### Grobovi naših junakov.

Podlovec Martin Zabota, doma iz Slamnjava pri Ljutomeru, piše svoji ženi:

Ker nam Rusi ne dajo miru ne po noči, ne po dnevih, smo jih tako zdelali, da leži pred našimi postojankami nekaj stotin mrtvih ruskih vojakov. Zdaj mirujejo, ker so sprevideli, da se s slovenskimi lovci ni dobro igrati. Kako hrabro se bori naš lovski bataljon, je najboljši dokaz dejstvo, da je bilo zadnji mesec zopet nad 40 hrabrostnih svetinj razdeljenih med slovenske junake. In z nami se je bojeval tudi junaki bosensko-hercegovski pešpolk šte. . .

Ne daleč od nas in od naših postojank je mesto naših padlih junakov. Majhna in tiha dolinica; ob robu veliki križ iz brezovega lesa. Na desno in levo se vrstijo grobovi junakov, osem po številu. Vsi ti grobovi so lepo urejeni, ob vsakem je nagrobni križ z lepim napisom. Na vsakem grobu so povezani pisari šrapnelov in v njih ovetlice. Zemlja okrog grobov je posuta z belim peskom, pokopališče je ograjeno z brezovim lesom. V kotih so nasajene smrečice. Bele stopnice vodijo k vratom, na katerih je pisano na levi strani: „Padli lovci“, na desni pa napis: „Počivajte v miru, junaki! Bili ste hrabri in zvesti do smrti!“ Tako spijo naši padli junaki in bratje vojni sen. Smrt jih je pokosila v cvetju let, ko so vršili najvišjo domovinsko dolžnost. Lepa in častna je smrt junaka na bojišču! — Martin Zabota, podlovec.

## Italijansko bojišče.

Z italijanskega bojišča razglasa naš generalni štab: da se ni zgodilo nič posebnega.

Ob Novem letu sta si francoski predsednik Poincaré in italijanski kralj želela, da bi bila njih domovina velika in njih armada slavna.

Italijanska gosposka in poslanska zbornica sta poslali svoje zastopnike v glavni stan, da voščijo kralju Novo leto. Kralj jim je odgovoril, da se ne vrne prej domov v Rim, dokler ne postane zmagovalec. Bo pač moral v glavnem stanu počakati svojo smrt, verolomni Emanuele.

Pri Milanu in Ferari so zopet trčili vlaki skupaj, pri čemur je bilo ranjenih 25 oseb.

## Slovenski fantje in možje stojimo kakor skala.

Slovenski fantje pešpolka šte. 47 nam pišejo z južnega bojišča:

Ljubi mi domači! Vprašate me, kako sem obhajal božične praznike. Naznanjam vam, da sem jih obhajal v strelskih jarkih, pred sovražnim polentarjem. Ravno ob polnočni uri, ko smo se spominjali rojstva Gospodovega, nas je napadel sovražnik s hudo silo. Vendar smo ga z božjo pomočjo dobro naklestili in pregnali od naših postojank. Mi slovensko-štajerski fantje in možje, ki stojimo tukaj kakor skala za domovino in presvilega nam cesarja, smo mu dali zobat jeklenih črešenj, da se je moral vrniti s krvavimi glavami. Veseli nas tudi, če dobimo slovenske časnike na bojno polje, ker s tem si delamo tu kratki čas.

Mnogo srčnih pozdravov vsem domačim in čitateljem „Slovenskega Gospodarja“ in „Straže“, ter srečno in veselo svidenje, če ne tukaj na zemlji, potem pa nad zvezdami. Franc Žižek od Sv. Benedikta v Slov. gor.; Ignac Urbanija od Sv. Urbana pri Ptuj; Ignac Murko od Sv. Lenarta v Slov. gor.; Ludovik Pšenčnik, poddesetnik, od Sv. Marjete ob Pesnici; Anton Tisler od St. Ilje v Slov. gor.; M. Harb od Sv. Marjete ob Pesnici; Jožef Fluher od Sv. Barbare v Slov. gor.; Alojzij Požgan od St. Janža na Dravskem polju.

## Po seštih mescih.

Ivan Šepetauc z Bizeljskega nam piše:

Te dni mine šest mesecev, kar nam je laški zahrbtnež napovedal vojsko. Naša armada, stoji kakor živ zid napremakljivo na svojih postojankah. Izdajalec se vedno zaganja v nas, a se vrača le s potrtimi rebri nazaj. Dne 23. listopada smo imeli pripravljenih za Laha več zabojev ročnih in puškinih gra-

nat. Bili smo čisto brez skrbi v našem kritju, ko javi naenkrat straža, da Lah koraka proti našemu bregu. Menda bi rad imel daljši razgled na morje. G. narednik Zaveršnik je takoj vse pripravil za lov na kosmate polentarske glave. Pa kako je bilo prijetno gledati, ko je marsikateri strahopetec strepetal za kamenom. To je bila prav prijazna igra, kakor v kinogledališču v Ljubljani, samo malo bolj krvavo je bilo. Dokler imamo takšne gospode voditelje in podčastnike, kakor je g. narednik Završnik in še drugi, se ni treba bati naši stotnji poraza.

## Kako je ob Soči.

Anton Alt piše svojemu bratu č. g. Altu, Kaplanu v Slov. Bistrici:

Dan se je nagnil. Poslednji žarki zahajajočega solnca padajo na bojišče ter se poslavljajo od mnogih pač zadnjikrat v življenju. Cel dan so grmeči topovi ter sipali svoj pogubonosni ogenj med številne vrste pogumnih bojevnikov. Napočil je večer, napočila noč, bojni grom poneha, vsak si želi majhnega počitka. Mnogi in mnogi že počivajo in spavajo tu smrtno spanje. Podamo se v naša kritja, napravimo ogenj, da si vsaj na večer ogrejemo premle ude.

Vojaki, za to pripravljeni, gredo in pregledajo bojišče in nosijo na vojaških nosilih ranjence v že pripravljene vojaške bolnišnice. Padlim tovarišem pa pripravljajo tovariši pri čarobnem svitu blede lune zadnji počitek v skupni gomili. Skupaj se se bojevali, skupaj so padli, naj še skupaj počivajo, dokler jih ne zbudi trobente glas. O počivajte, junaki, mirno! Daleč počivate, dragi tovariši, od svoje domovine. S pogumom ste šli v boj, oboroženi ne le s puško in mečem, ampak mnogi tudi z rožnim vencem. Pripravljeni moramo biti ne le na boj, ampak tudi na večnost. O srečni, kateri so padli pripravljeni, — bil je kratek poslednji boj, sčlaval se njih duše iz te solzne doline v večno veselje. Sedaj nimajo nobene nega sovražnika več. Naj jim bo tuja zemlja lahka!

V dežju smrtonosnih krogel in morilnih granat mislim čisto na svoje drage v mili domovini in na minule čase. Marsikateri prej ni znal ceniti svoje domovine ter bil z marsičem nezadovoljen. Toda kruta usoda nam je pokazala, kaj je trpljenje, zato je postal marsikak drug človek. Če se še enkrat vrnem, bomo bogati na izkušnjah. Jaz sem hvala Bogu zdaj zmiraj zdrav. Z Bogom do zmage Avstrije!

### Naše misli o ljubi domovini.

Slovenski vojaki, doma iz mariborske okolice, nam pišejo:

Marsikatera družina, ki je še lani v družbi svojega očeta, svojega brata praznovala Sveto noč, se veselila pri lučicah božičnega drevesa, letos pa vzdihuje: kje je oče, kje je sin? Vse je poklical naš presviti cesar pod zastavo, pod orožje, braniti ljubo našo domovino. Poslovil se je oče od matere, ženin od neveste, hitela sta tja k svojim tovarišem na bojno polje, kjer se mora premagati naš ljuti sovražnik. „Tiha noč, sveta noč!“ Tiho plavajo nebeski glasovi čez bojno polje, tiho plavajo misli tja v ljubo domovino, tja v rojstni kraj, kjer se nahajajo njegovi ljubbi pri lučici božičnega drevesa. V duhu se nahaja doma pri svoji ženi in otrocih. V duhu sliši mili glas domačih zvonov farne cerkve, ki naznanjajo, da se nam rodi naš Zveličar. Mi pa ostanemo tukaj na straži z napeto puško v roki, dokler ne udarimo našega sovražnika in dokler se ne uresniči glas: Čast bodi Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji!

Srečno Novo leto želijo vsem dobrim Slovincem in Slovenkam v domovini: Alojz Weis, doma iz Krčevine pri Mariboru; Gašper Fluher in Karl Kebrič, oba iz Kamnice pri Mariboru; F. Pečnik in J. Zehlf.

## Italijane zebe.

Pismo slovenskih vojakov s koroško-italijanske meje:

Zimo že imamo dva mesca tukaj. Burja in sneg, to nam dela nadlogo. Na polentarja nimamo strahu, ker si itak ne upa k nam. Z granatami in šrapneli nas včasih oblega, pa teh smo mi že vajeni. Z infanterijo si ne upa naprej; mu menda ne diši naš svinec. Pol leta je že minilo, kar Lah tukaj zgoraj čepi, pa še ni nič pridobil. Ne gre tako lahko, kakor si je mislil, da bo samo šel naprej proti Celovcu. A zime Lah tudi ni navajen. Tukaj nismo daleč naražen, pa slišimo po noči, kako tožijo Lahi: „Fredo, fredo!“ (mrzlo). Daj vsemogočni Bog, da bo skoraj zmazala sovražnikova moč!

Tukaj na koroško-italijanski meji mi slovenski fantje stojimo, na polentarja prežimo in zvesto čuvamo prehode v slovensko domovino. Veselo Novo leto in skorajšnje veselo svidenje! Anton Brumen od Sv. Tomaža pri Ormožu; Martin Horvat od Sv. Petra pri Mariboru; Anton Marinič iz Janišberga pri Kapeli.

## Bolgarsko bojišče.

Na bolgarskem bojišču, ali pravzaprav na bolgarsko-grškem bojišču, je najnovejše, da so Franco-